

Heltainé Nagy Erzsébet korábbi stilisztikai elemzéseiben igazolta, hogy Sinka István lírájában, balladáiban és sorsverseiben a legfőbb szövegszervező, formateremtő elv az ismétlés-ismétlődés által teremtett alakzatok köré rendezhető, amelyek a nyelvi-stilisztikai eszközök valamennyi rétegében, a versek grammatikai, szemantikai és pragmatikai szintjén egyaránt megragadhatóak. A versépítés legfőbb eszközének és módjának a gondolatalakzatok köréből az ismétlésen és ellentétben alapuló párhuzamosság, paralellizmus bizonyult, illetve az alakzatok mögött meghúzódó parataktikus, szintetizáló, folyton összerakó és folyton viszonyító gondolkodásmód mutatkozott a sinkai líra legjellegzetesebb szöveg- és stílus-teremtő sajátosságának. Köréje rendeződtek térben és időben a balladai események, ezt szolgálták a tematikus ismétlődések, a folytonos viszonyítások, ezt a halmozások, a felsorolások, a névvonulatok monotóniája, sőt még a tájnyelvi alaki jellegzetességek is.

Különleges stilisztikai sajátosságok a felsoroltak? A sinkai látásmódból és nyelvviségből következnek, avagy ennél jóval tágabban értelmezhető nyelvi-gondolkodásbeli princípiumok?

Ilyen kérdésekre keresi a választ a jelen tanulmány is, ezúttal a költő egyik prózai remekművét, a *Kadocsa, merre vagy?* című kisregényt vizsgálva. Nehéz Balog András naplója, Móricz Zsigmond Árvácskájának méltó társa, egy tizennégy éves szolgagyerek valóságos és álombeli története műfajánál, szerkezeténél és kettős nyelvi megjelenítésénél fogva egyaránt méltó a mai olvasók és kutatók érdeklődésére.

Mivel a most vizsgált mű legjellegzetesebb szövegsajátossága az ismétlés „legügyesebben leplezett formája”, az antitézis, elsődlegesen ez áll a dolgozat középpontjában. Az ellentétesség, amely kiterjed a téma kezelésére, a cselekmény menetére, tér- és időszerkezetére; és magában foglalja a szereplők közötti antitetikus viszonyokat, az egy hősnő belüli ellentmondásokat, a jók és a rosszak, a gyermeki és a felnőtt világ, a valóság és álom egybejátszását, szembenállását. Mindezeket a mű külső és belső kompozíciós rétegeiben erőteljes képek, képi síkváltások, struktúratagoló motívumok, szemantikai, pragmatikai és grammatikai párhuzamok hordozzák.